

ע"פ 539/22 - מרדכי כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 539/22

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערער: מרדכי כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית משפט השלום בטבריה
מיום 20.1.2022 בת"פ 42680-11-15 שניתנה על
ידי סגן הנשיא נ' מישורי לב טוב

בשם המערער: עו"ד פינחס כהן

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בטבריה (סגן הנשיא נ' מישורי לב טוב; להלן: המותב) מיום 20.1.2022 בת"פ 42680-11-15 (להלן: ההליך) שלא לפסול עצמו מלדון בעניינו של המערער.

1. ביום 19.11.2015 הוגש לבית משפט השלום בקרית שמונה כתב אישום נגד המערער המייחס לו מספר עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ונתונים), התשמ"ב-1982 ושל איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ביום 27.1.2016 הורשע המערער במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, וביום 25.4.2017 נגזרו על המערער עונשי מאסר בפועל ועל תנאי וכן הופעלה התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירת איומים שהוטלה עליו בהליך קודם (סגן הנשיא מ' מרגלית; להלן: המותב הקודם).

2. המערער הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בנצרת (ע"פ 48847-04-17), וביקש לחזור בו מהודאתו

ולנהל את ההליך. ביום 11.1.2018 התקבל הערעור (סגנית הנשיא א' הלמן, השופטת י' שיטרית והשופט ש' אטרש), הכרעת הדין בעניינו של המערער בוטלה וההליך הוחזר לטיפולו של המותב הקודם.

ביום 14.1.2018 פסל את עצמו המותב הקודם מלהמשיך לדון בעניינו של המערער, ובהחלטת נשיא בתי משפט השלום במחוז צפון, השופט ד' פורת, מיום 19.1.2018, הועבר ההליך לבית משפט השלום בטבריה, ונותב לטיפולו של המותב.

3. לאחר העברת ההליך לבית משפט השלום בטבריה הגיש המערער לבית משפט זה בקשות רבות להעברת מקום הדיון לבית המשפט בירושלים, ובקשותיו נדחו (בש"פ 3030/18 כהן נ' מדינת ישראל (9.5.2018); בש"פ 79/20 כהן נ' מדינת ישראל (28.1.2020); בש"פ 1095/20 כהן נ' מדינת ישראל (19.3.2020) (להלן: בש"פ 1095/20); בש"פ 3276/20 כהן נ' מדינת ישראל (29.6.2020); בש"פ 5850/20 כהן נ' מדינת ישראל (15.9.2020); בש"פ 7018/21 כהן נ' מדינת ישראל (1.11.2021)).

4. ביום 23.11.2021 הגיש המערער בקשה "להחלפת [המותב]", בטענה כי קודם להגשת כתב האישום בהליך, דן המותב בעניינו של המערער במסגרת בקשה להארכת מעצר ונחשף אז לחומרים בלתי קבילים.

ביום 30.11.2021 דחה המותב את הבקשה וקבע כי אין בדיון בבקשה להארכת מעצר שהתקיים כשש שנים לפני הגשת בקשת הפסלות, כדי להצדיק את פסילתו. המותב הדגיש כי הדיון שהתקיים בזמנו וההחלטה שניתנה אז כלל אינם זכורים לו והוסיף כי גם השיהוי בהגשת הבקשה מצדיק את דחייתה.

5. ביום 18.1.2022 התקיים דיון הוכחות בהליך ובמסגרתו הוגשו וסומנו מסמכים מטעם הצדדים. בהמשך היום, לאחר שהסתיים הדיון, נתן המותב החלטה בה ציין כי לאחר סיום הדיון עודכן כי בתיק בית המשפט מצויים מוצגים אשר הוגשו בעת שההליך התנהל בבית משפט השלום בקרית שמונה (להלן: המוצגים הישנים). המותב הדגיש "למען הסר ספק, מותב זה לא עיין במוצגים אלו", והורה למזכירות להסיר בדחיפות את המוצגים הישנים מהתיק, ולהעביר את החלטתו לצדדים (להלן: ההחלטה בעניין המוצגים הישנים).

6. ביום 20.1.2022 הגיש המערער בקשה לפסילת המותב, וטען כי במוצגים הישנים נכללו ראיות בלתי קבילות כגון תדפיס הרשעות המערער, הכרעת דין, תסקיר שירות מבחן וכיוצא באלה וכן ראיות נוספות שאין למערער ידיעה מה תוכנן, מאחר שהן הוסרו מתיק בית המשפט. המערער טען כי היה על מזכירות בית משפט השלום בקרית שמונה לדאוג להסרת המסמכים לפני העברת ההליך להמשך הטיפול, אך "באופן רשלני" הדבר לא נעשה, ולולא החלטת המותב המוצגים הישנים לא היו מוסרים מהתיק. לטענת המערער, בכך נגרם לו "נזק בלתי הפיך ו[עיוות] דין, עד כדי השחרת פניו ויצירת דעה קדומה עליו", ומשעה שהמותב נחשף לראיות בלתי קבילות בעניינו – על המותב לפסול את עצמו, ולו מחמת מראית פני הצדק.

המותב דחה את בקשת הפסלות בו ביום, וחזר על ההדגשה שלפיה כלל לא עיין במוצגים הישנים. המותב ציין כי אף שמן הראוי היה שהמזכירות תסיר את המוצגים מתיק בית המשפט עם העברת ההליך לבית משפט השלום בטבריה, משעה שכלל לא עיין בהם – לא מתקיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים.

7. מכאן הערעור שלפניי, בו חוזר המערער על טענותיו ומפנה לפסיקה שלפיה היחשפות שופט לחומרים בלתי קבילים בעניינו של נאשם עשויה להצדיק את פסילת השופט מלשבת בדין, על מנת למנוע היווצרות דעה קדומה בעניינו של אותו נאשם. לטענת המערער, בעניינו נחשף המותב ל"מסה קריטית" של חומרים בלתי קבילים, באופן המקים חשש כי המותב "לא יוכל לסנן ולהפריד בין ראיות קבילות לאלו שהשתרבבו ואינן קבילות", ומשכך יש להורות על פסילתו ולו מחמת מראית פני הצדק.

8. עיינתי בערעור ובנספחים שצורפו לו ובאתי לידי מסקנה כי דין הערעור להידחות. המבחן לפסילת שופט מלשבת בדין קבוע בסעיף 77א(א) לחוקבתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ולפיו יש לבחון אם קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים מצד המותב. בעניינו, לא מצאתי כי קיים חשש כזה, ולו בדוחק. המערער טוען כי המותב נחשף ל"מסה קריטית" של חומר בלתי קביל, נוכח המוצגים הישנים שנותרו בתיק בית המשפט בשל תקלה. דא עקא, שהמותב הבהיר ב"רחל בתך הקטנה" כי כלל לא עיין במוצגים הישנים, והם הוסרו מהתיק בהוראתו. משכך, הפסיקה שאליה הפנה המערער, העוסקת במצב שבו המותב עיין בפועל בחומר בלתי קביל – אינה רלוונטית לעניינו, ולא הוצג כל טעם המצדיק את פסילתו של המותב רק מעצם כך שהיה בתיק חומר בלתי קביל שהמותב לא עיין בו, אף לא מחמת מראית פני הצדק.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ב באדר א' התשפ"ב (13.2.2022).

ה נ ש י א ה